

Dopis od Preláta (listopad 2007)

Prelát nás vyzývá, abychom listopadové liturgické památky využili k obnově našeho křesťanského života. Tyto památky „mohou posloužit k nasměrování našeho duchovního života v rytmu, který nám v liturgii udává církev.“ Uvažuje také o 25. výročí vzniku personální prelatury, které připadne na 28. listopad.

19.11.2007

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Jsem velmi rád, že vám mohu říct, že jsem viděl vděčnost a radost našeho Otce, když přišla slavnost Všech svatých, kterou dnes slavíme. Býval také pohnut častým rozjímáním hymnu o kříži, který se připisuje svatému Ondřeji apoštolovi, jehož svátek slavíme 30. listopadu. Mezi oběma daty se nachází další památky, které mohou posloužit k nasměrování našeho duchovního života v rytmu, který nám v liturgii udává církev a které nám mimochodem připomínají radu svatého Josemaríi, že naše modlitba by měla být liturgická[1].

Během dnešní slavnosti s vděčností uvažujeme o společenství svatých: jednom z článků víry, který vyznáváme v krédu. Církev vítězná, očišťující se a bojující – jediná církev založená Kristem v jednotlivých

stádiích, v nichž se nyní nachází – je nám tohoto dne velmi nablízku. Uvažujme často nad touto tak utěšující pravdou: **svatí nejsou nějakou ubohou skupinou vyvolených, nýbrž nespočetným zástupem, k němuž nás dnes církev vybízí pozvednout zrak. V tomto zástupu jsou nejen svatí, uznání oficiální cestou, ale také pokřtění všech dob a národů, kteří se snažili plnit s láskou a věrně Boží vůli[2].**

Žádný křesťan by se neměl cítit sám, protože pokud má účast na božském životě prostřednictvím milosti, nachází se neustále v úzkém spojení s Ježíšem Kristem a jeho Nejsvětější Matkou, se svatými anděly a blahoslavenými, kteří se radují z Boha v nebi; s dušemi, které se očišťují v očistci; a se všemi těmi, kteří ještě putují po zemi a s radostí bojují – jak říká svaté Písmo – v Božích bitvách[3]. Podporujme ve své duši sílu této skutečnosti a

rozšiřujeme tuto pravdu v našich rozhovorech s ostatními lidmi.

Když se půjdete modlit, pracovat a odpočívat v nejrůznějších okamžicích vašeho dne, snažte se modlit, pracovat a odpočívat s Pánem a doprovázet vaše bratry a sestry na celém světě. Zvláště doprovázejte ty, kteří žijí a pracují v místech, kde je práce církve náročnější. Jsi si vědom/ a toho, že lidé potřebují tvou věrnost a bratrství? Pomáhá ti tato myšlenka k tomu, abys pozvedl/a svou mysl k Bohu a cítila tak naléhavost nové evangelizace?

Před několika dny jsem podnikl krátkou cestu do Kazachstánu, abych navštívil vaše tamější bratry a sestry. Jel jsem tam také vaším jménem s přáním přivést jim teplo vaší lásky, něhy a zájmu. Bohu díky pracují podpírání našimi modlitbami s radostí a plni naděje. Již se začínají objevovat první plody. Vzrůstá počet

lidí zajímajících se o katolickou víru a o ducha Opus Dei. Sní o době, kdy církev – a tím pádem také Dílo – zapustí hluboké kořeny v celé střední Asii. Pomožme jim v jejich apoštolských tužbách modlitbou a drobnými sebezápory, které díky společenství svatých přinesou velký užitek. Umíme denně procházet celým světem s touhou po duších? Myslíme na apoštolát, který se ve všech zemích uskutečňuje?

To jisté lze říci o těch, kteří pracují v Rusku, v Jižní Africe, v Indii a v severských zemích...: a na tolika místech všech pěti kontinentů. Nenadchne také tebe, stejně jako svatého Josemaríi, že můžeš vyjít v modlitbě do celého světa, abys tam přinesl sílu své odevzdanosti? Snažíš se žít každý den od rána až do večera s jasným vědomím, že nová evangelizace a apoštolská expanze je úkolem všech, každého na svém místě? Vidím, že otázek, které vám i

sobě pokládám, je mnoho, přicházejí však spontánně, protože jsme tento úkol dostali od Mistra: *jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu*[4].

Je pochopitelné, že 2. listopadu, v den památky věrných zesnulých, budeme zvláště myslet na milované lidi – věřící z Díla, členy našich drahých rodin, přátele a známé – kteří již odešli na věčný život. V tento den je kněžím dovoleno sloužit tři mše svaté a obětovat je za duše zesnulých. Na mnoha místech navíc nabyl na síle zvyk, že věřící navštěvují hřbitovy a zdobí květinami hroby. Plňme tyto dobré tradice zbožně a snažme se, aby opět získaly křesťanský smysl, který v sobě skrývají, a učme i ostatní lidi, aby to dělali.

V polovině měsíce také budeme mít dva svátky, které nám poslouží k posílení naší jednoty s římským

vikářem tím, že se budeme usilovněji modlit za jeho osobu a úmysly a budeme se vytrvale přimlouvat za jeho spolupracovníky ve vedení církve. 9. listopadu je liturgická památka posvěcení Lateránské baziliky, římské katedrály, *matky a hlavy všech kostelů města a světa*, jak stojí v nápisu umístěném na jejím průčelí; a na 18. listopad připadá posvěcení bazilik svatého Petra a Pavla.

Obracejme se na Boha s prosbou o to, aby v katolících rostla láska k jedné, svaté, katolické, apoštolské a římské církvi, jak rád zdůrazňoval náš Otec. Projevme tak ***znamenitou věrností jednotu s Papežem, která je jednotou s Petrem. Láska k římskému vikáři*** – napsal náš Otec – ***v nás má být jako nádherná vášeň, protože v něm vidíme Krista***[5].

Reagujme zároveň na kritiku a neposlušnost vůči tomu, co rozhodne

papež a jíž budeme svědky, jako děti, které opravdově milují své rodiče: pevnější spjatostí s jeho vůlí a učením, pohotovější poslušností a větší snahou o to, aby lidé, se kterými jsme ve styku – a pokud máme tu možnost také prostřednictvím veřejného mínění –, prokazovali skutky i slovy respekt a jednotu s Kristovým vikářem a římským stolcem. Budme vždy optimističtí, protože slovo Boží nemůže selhat. Jak nám připomíná Benedikt XVI., **Pán svěřuje Petrovi úlohu utvrzovat své bratry příslibem své modlitby. Petrův úkol se opírá o Ježíšovu modlitbu. To je to, co mu dává jistotu vydržet přes všechnu lidskou ubohost[6].**

Svátek Obětování Panny Marie, který připadá na 21. listopad, nás zve k úvaze nad naprostým odevzdáním se Panny Marie Bohu již od svého dětství. Je dobrou příležitostí k tomu, abychom do hloubky zpytovali své

svědomí o našich nejvnitřnějších postojích: přejme si být celou silou své duše naprosto pro Boha. Snažme se víc o to, abychom byli věrnější křesťanskému povolání, jehož se nám dostalo při křtu. Uvažujme proto nad tím, s jakou láskou obdržíme vždy, když je třeba, svátost pokání. Musíme umět překonat veškeré potíže, abychom ji neodkládali.

Nechci přejít bez povšimnutí, že v den tohoto mariánského svátku v noci z 21. na 22. listopadu roku 1937, dnes již před sedmdesáti lety, chtěla naše Paní věnovat svatému Josemaríi viditelné znamení toho, že ho v oněch tvrdých dnech přechodu přes Pyreneje velmi zblízka doprovázela; dřevěnou pozlacenou růží, která pravděpodobně patřila na některý z oltářů kostela, kde strávili noc[7]. V této tak významné události se obzvláště spojme s naším Otcem v hluboké vděčnosti Bohu a naší Matce

za jejich neustálou ochranu církve,
Díla a každého z nás.

V neděli 25. listopadu je slavnost
Ježíše Krista Krále. Další rok
obnovíme zasvěcení Opus Dei
Nejsvětějšímu a Milosrdnému Srdci
Ježíšovu, které svatý Josemaría
uskutečnil poprvé v říjnu roku 1952.
Prosil tehdy zvláště za mír ve světě,
za církve, Dílo a za duše. Aktuálnost a
naléhavost této prosby pokračuje a
pokračovat bude stále, protože
lidstvo snadno schází z cesty, která
vede k Bohu a následkem toho ztrácí
klid. Při obnovení tohoto zasvěcení
proste Ježíše, aby zvláště osvítil mysl
těch, kteří vládou v různých
zemích, aby se snažili prosazovat
mír, skutečný mír: ten, který se rodí
v srdci všech a odtud se šíří ven.

Modlete se také za vaše bratry, kteří
v předvečer této slavnosti obdrží v
Římě jáhenské svěcení. Kéž nám je
Pán učiní velmi svatými!

28. listopadu, téměř na konci měsíce, s radostí oslavíme 25. výročí pontifikálního aktu, jímž Jan Pavel II. zřídil Opus Dei jako osobní prelaturu. Kolik vzpomínek se mi vybavuje, když uvažuji nad dary, které jsme obdrželi od Boha během těchto let! Velmi myslím na našeho Otce, který s radostí přijal, že neuvidí naplnění svého ***zvláštního úmyslu***, aby se pak uskutečnilo za dob jeho nástupce; a na víru a sílu milovaného dona Álvaro, který se opíral o modlitbu a oběti nespočetného množství lidí z celého světa za to, aby nám ho Bůh daroval. Zavazuje mne to k tomu, abych vám připomněl, že tyto okamžiky nemůžeme považovat za *zlaté období* v historii Díla, ve smyslu něčeho, co se jistě s vděčností připomíná, avšak jen jako něco minulého; má to být vždy velice aktuální doba: docílíme toho svou věrností duchu Opus Dei, silou naší modlitby a apoštolskou touhou, jež by nás vždy měla motivovat.

Bude vám připomenuto, že vedeni pohnutkou oslavit Nejsvětější Pannu Marii – ***s jejímž úsměvem se setkáváme na všech křižovatkách naší cesty[8]*** –, při příležitosti zmíněné události a jako přípravu na 80. výročí založení Díla, budeme v Opus Dei slavit *mariánský rok*, který potrvá od 28. listopadu tohoto roku až do stejného dne roku 2008. Umím si představit vaši radost nad tímto rozhodnutím. Rád bych šel ve stopách milovaného dona Álvara – nevádí mi opakovat tento superlativ –, který v roce 1978 vyhlásil *mariánský rok* jako přípravu na padesáté výročí Díla; doba, která se později prozřetelně prodloužila až do konce roku 1980. Projděme tímto novým *mariánským rokem* v duchu, který nám předal první nástupce našeho Otce a který ho osobně na svatém Josemaríi viděl. Připomínám vám to slovy převzatými z dopisu, který nám napsal 9. ledna 1978.

Vyprávěl nám, že poslední den roku 1977 se modlil u svatých ostatků našeho Zakladatele a uvažoval nad tím, že začíná rok v němž se dovrší padesát let Opus Dei. A položil si tuto otázku: „Co máme dělat, aby naše díkůvzdání nezůstalo jen zábleskem ohňostroje nebo jako něco, co se pouze vyjádří slovy, ale aby se projevilo trvalým zlepšováním kvality našeho vnitřního boje, tj. větším spojením s Bohem ve všem?“

„Odpověď přišla okamžitě. Ihned jsem zaznamenal – bez jakékoliv pověřčivosti – jasné vnuknutí od našeho Otce, abychom v nově nastalém roce směřovali velmi konkrétním způsobem: jděte zkratkou, kterou jsem vám ukázał, abyste se dostali blíže k Pánu. Dcery a synové moji, ta rada je jasná: utečme se pod ochranu **Paní se sladkým jménem Maria** – jak napsal náš Zakladatel ve **Svatém Růženci** –, budeme ji více milovat;

budeme si jí více všímat; svěříme svou odevzdanost den po dni té, která je Dcerou, Matkou a Snoubenkou Ducha svatého a naší Matkou, aby ji předložila Nejsvětější Trojici jako oddaný projev vděčnosti. Jedním slovem jsem došel k závěru, že k tomu, abychom tento čas prožili v prodlouženém a opravdovém díkůvzdání, je nejvhodnější cestou – Bohu nejmilejší – udělat z tohoto roku *rok mariánský*“[9].

Následujme tento dobrý příklad s touhou proměnit náš každý den v den mariánský, skrze lásku, kterou budeme naší Matce projevovat.

Svátkem svatého Ondřeje, bratra prvního ze všech apoštolů, velmi uctívaného Východními církvemi, ukončíme měsíc listopad. Utíkejme se k jeho přímlově, aby všichni, kteří si pokládají za čest nést jméno křesťana dojdou k plné jednotě s nástupcem svatého Petra.

S velkou láskou vám žehná a prosí
jako vždy o modlitbu

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. listopadu 2007.

[1] Srv. Svatý Josemaría, *Cesta*, č.86.

[2] Benedikt XVI. Kázání, 1.11.2006.

[3] Srv. 1 *Mak* 3, 2.

[4] *Mk* 16, 15.

[5] Svatý Josemaría, Promluva
Věrnost církvi, 4.6.1972.

[6] Benedikt XVI. Promluva,
29.6.2006.

[7] Srv. Andrés Vázquez de Prada,
Zakladatel Opus Dei, sv. II, s. 189-196.

[8] Svatý Josemaría, Poznámky z rozjímání, 11.10. 1964.

[9] Don Álvaro del Portillo, *Rodinné dopisy*, sv. II., č. 131.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-listopad-2007/> (16.03.2026)